

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **N. K.**, narozena X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 2. 2019, č. j. CPR-24355-2/ČJ-2017-930310-V235, a ze dne 8. 2. 2019, č. j. CPR-24355-3/ČJ-2017-930310-V235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 2. 2019 žalobkyně napadá rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2019, č. j. CPR-24355-2/ČJ-2017/930310-V235, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2017, č. j. KRPS-170063-33/ČJ-2017-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalobkyně zároveň toutéž žalobou napadla i rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2019,

č. j. CPR-24355-3/ČJ-2017-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí o nákladech řízení“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2017, č. j. KRPS-170063-34/ČJ-2017-010026 (dále jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou 1 000 Kč, ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o nákladech řízení.

3. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost na území České republiky minimálně dne 25. 5. 2017, aniž by disponovala příslušným povolením k zaměstnání.
4. Žalovaná se zaměřila na výklad výjimky z nutnosti disponovat zaměstnaneckou kartou nebo jiným povolením cizince zaměstnaného v České republice podle ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a dospěla k závěru, že zjištěné okolnosti výkonu kontrolované práce žalobkyně neodpovídají podmínkám, za nichž lze uvedenou výjimku aplikovat.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobkyně namítá, že bylo celé správní řízení vedeno v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, protože jednání žalobkyně nepředstavovalo porušení žádného z těchto právních řádů. Žalobkyně shrnula, že je zaměstnancem polské společnosti OVD-TEMYRTRANS SP. Z O. O. (dále jen „polský zaměstnavatel“) a do České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice č. 96/71/ES“). Žalobkyně se tak dle svého názoru nacházela na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy. Žalobkyně také upozornila na to, že opakovaně namítala, že měl správní orgán aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ve zbývajícím odkázala na odvolání podané ve věci.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaná na základě výzvy soudu neoznámily svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasily.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 5. 2017 byla žalobkyně kontrolována policií ve spolupráci s inspektorátem práce na adrese V P. X, K. n. V. při výkonu práce pomocné dělnice na lince čištění prádla ve společnosti I. E. s. r. o. Při kontrole předložila žalobkyně cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, č. X, počet dní 174, vydané Polskou republikou na dobu od 11. 5. 2017 do 31. 3. 2018. Žádné povolení k zaměstnání v České republice, ani živnostenské oprávnění nepředložila.
11. Na základě uvedeného bylo se žalobkyní ještě dne 25. 5. 2017 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců a proveden její výslech, v jehož průběhu uvedla, že dne 23. 5. 2017 odcestovala z Ukrajiny a přes Polsko dne 24. 5. 2017 přicestovala do České republiky. Polské vízum si zajistila sama na ambasádě v Kyjevě. V Polsku neměla uzavřenou žádnou pracovní smlouvou a ani tam nepracovala. Do České republiky ji nikdo nevyslal. Práci jí nabídl rusky mluvící muž, kterého neznala. Pracovala na základě ústní dohody, s nikým nepodepisovala žádnou smlouvu. V době kontroly pracovala první den. Práci jí zadávala žena, kterou viděla ten den poprvé. Za práci měla dostat blíže nespecifikovaný finanční obnos. Žalobkyně dále uvedla, že se má na Ukrajinu kam vrátit, konkrétně k manželovi a dceři s dítětem.
12. Dne 29. 5. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyrozumění Úřadu práce ČR, ve kterém uváděl, že žalobkyně neměla v dotčené době dle dostupných informací z centrální databáze cizinců vydáno povolení k zaměstnání.
13. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), ze kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně, konkrétně v K. o., lze považovat za natolik uspokojivou, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně.
14. Dne 7. 6. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc udělená žalobkyní advokátovi, který ji zastupuje i v nynějším soudním řízení.
15. Dne 19. 8. 2017 zaslal zmocněnec žalobkyně správnímu orgánu I. stupně vyjádření ve věci a návrh na doplnění dokazování. Ve vyjádření uvedl, že žalobkyně byla oprávněna vykonávat práci na území České republiky legálně, dále k tomuto vyjádření předložil smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a společností O.-T. SP. Z O.O. ze dne 24. 5. 2017 (předloženo v polském jazyce), dále poučení zaměstnance společnosti „O.-T. SP.Z.O.O.“, ve kterém bylo uvedeno, že zaměstnanec může při výkonu práce pro svého zaměstnavatele pobývat na území České republiky (předloženo v českém jazyce). Dále byla předložena smlouva o poskytování příhraničních služeb mezi společností O.-T. SP. Z O. O. (dodavatel) a společností V., s. r. o. (odběratel), podle které dodavatel provádí v Polské republice dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce a ty se zavazuje odběrateli poskytovat. Smlouva byla uzavřena do 31. 12. 2017. Dále byl předložen dodatek č. 2 rámcové smlouvy o dílo (vč. rámcové smlouvy), která byla uzavřena mezi společnostmi I. F. S. s. r. o. a společností V. s. r. o.; prostřednictvím tohoto dodatku byl zúžen rozsah středisek tak, že nadále nemělo být poskytováno dílo v provozovně T., přílohou tohoto dodatku bylo stanovení jednotkové ceny za provádění služeb (úklidové práce), konkrétně i v areálu společnosti I. E., K. za úklidové práce 95 Kč.

16. Správní orgán I. stupně vydal dne 4. 8. 2017 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má za prokázané, že žalobkyně uvedenou skutkovou podstatu naplnila, neboť vykonávala zaměstnání bez příslušného rozhodnutí Úřadu práce ČR či sepsané smlouvy.
17. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uvedla, že z prvostupňového rozhodnutí není patrné, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden a proč odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dále správní orgán I. stupně jednal v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k posouzení charakteru spolupráce mezi polským zaměstnavatelem a žalobkyní a mezi polským zaměstnavatelem a společností V., s. r. o. Žalobkyně setrvala na názoru, že vykonávala práci v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně se dále dovolávala výkladu článku 57 SFEU v souladu s judikaturou Soudního dvora EU.
18. Žalovaná vydala dne 8. 2. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.
19. Prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení odůvodnil správní orgán I. stupně odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), jež správnímu orgánu ukládá uložit povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce tomu účastníku, jenž řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Porušení povinnosti ze strany žalobkyně spatřoval v tom, že žalobkyně byla v České republice zaměstnána bez povolení k zaměstnání, čímž vyvolala řízení o správním vyhoštění. Žalovaná napadeným rozhodnutím o nákladech řízení odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení, když taktéž poukázala na zákonnou povinnost správního orgánu uložit (bez možnosti správního uvážení) účastníku, který porušil svou povinnost (žalobkyni, která naplnila skutkovou podstatu správního vyhoštění nepovoleným výkonem zaměstnání), nahradit náklady řízení v paušální částce.

Posouzení žalobních bodů

20. Soud předně považuje za potřebné vyjádřit se ke kvalitě vymezení žalobních bodů. Není pochyb o tom, že se žalobkyně domáhá aplikace ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ovšem poněkud problematické je vymezení ostatních bodů žaloby prostřednictvím prostého odkazu na odvolání žalobkyně uplatněné v rámci správního řízení. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 – 31, zabýval *existencí žalobních bodů a projednatelností žalobních bodů*. Žaloba obsahuje konkrétní žalobní bod týkající se aplikace ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, zároveň je ale potřeba určit, zda může soud přihlídnout k obecnému odkazu na odvolání. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že „ze žalobcových tvrzení je seznatelné, z jakých především právních důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval přímo na argumenty uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí (žalobní body výslovně svým textem nemíří proti napadenému rozhodnutí), je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci,

zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná především o právní argumentaci abstraktnějšího charakteru, která poskytla soudu přinejmenším obecný referenční rámec přezkumu (k tomu viz dále a soudu mělo být zřejmé, jakým směrem bude směřovat jeho přezkum.“

21. Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla argumentaci týkající se aplikace ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a následně shrnula, že „lze tedy zcela evidentně důvodně pochybovat o tom, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s právními předpisy, a žalovaný správní orgán tak měl minimálně zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k brozící vážné újmě i odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.“ V závěru pak už jen uvedla, že „ve zbývajícím žalobce odkazuje na své odvolání podané ve věci.“ Ovšem z tohoto prostého odkazu není příliš zřejmé, zda má žalobkyně za to, že pochybeních, na která upozorňovala v odvolání, se dopustila i žalovaná, anebo zda tyto námitky zůstaly žalovanou nevypořádány, a proto je uplatňuje znovu, či zda dovozuje ještě jiný vztah žalované k podanému odvolání. Nicméně v podaném odvolání je uvedena zejména argumentace týkající se aplikace ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a neobsahuje jiné nad rámec žaloby uvedené body. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná nesprávně aplikovala ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, bude soud k námitkám uvedeným v odvolání přihlížet tak, jak kdyby směřovaly proti rozhodnutí žalované. Zároveň ale soud upozorňuje, že žalobkyně tímto postupem snižuje svou šanci na úspěch, když nerozvíjí argumentaci naznačenou v odvolání, neboť v případě, že uvedenou argumentaci žalovaná zpracovala a žalobkyně přitom nezmínila nic nového, nebude moci soud takové námitky shledat jako důvodné. Soud pro úplnost odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval postup krajského soudu, který toliko v obecné rovině vypořádal obecné námitky žalobce. I zdejší soud proto bude v případě obecného znění námitek, resp. jejich neaktuálnosti v souvislosti s nereflexivním argumentací žalované, užívat obecnější argumenty.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
23. Žalobkyně uvedla, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákonem, když neaplikovala ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení mělo být podle žalobkyně aplikováno na základě skutečnosti, že byla zaměstnankyní polského zaměstnavatele a do České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb v souladu se Směrnicí č. 96/71/ES.
24. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že na případ žalobkyně nelze ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti aplikovat, neboť předloženými dokumenty (pracovněprávními i obchodními) bylo předstíráno přeshraniční poskytování služby podnikatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, ačkoli ve skutečnosti šlo buď o přeshraniční poskytnutí služby agentury práce anebo o vnitrostátní zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání. Zaměstnání žalobkyně na pozici pomocné dělnice na lince čištění prádla, konkrétně oddělení šití, vyhodnotila žalovaná jednoznačně jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání a nelze na něj aplikovat výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

25. Činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v obci K. n. V., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti jako pomocná dělnice u šicího stroje, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, sb. NSS č. 3027/2014, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53).
26. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdila i sama žalobkyně.
27. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání).
28. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, sb. NSS č. 3713/2018.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, sb. NSS č. 3713/2018, vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání

existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení. Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

30. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
31. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. Nadto soud upozorňuje, že se polský zaměstnavatel zavázal poskytovat společnosti V., s. r. o. služby v podobě stavebních, balících a úklidových prací, avšak žalobkyně byla kontrolována na šicím oddělení, tedy se nejednalo o ani jednu formu sjednané služby. Zároveň společnost V. s. r. o. se zavazovala poskytnout úklidové služby v areálu I. E. společnosti I. F., opět se nejednalo o smluvní závazek k poskytnutí pomocných dělnic na šicí oddělení. Předložené smlouvy tak spolehlivě ani neprokazují, že by žalobkyně vykonávala na území České republiky práci pro polského zaměstnavatele. Uvedené tak neprokazuje, že by společností V., s.r.o. nebo I. F. s. r. o. poptávaly službu ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES.

32. Není sporu o tom, že existuje smlouva mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem, ovšem panují důvodné pochybnosti o datu uzavření uvedené smlouvy, neboť v den výsledku žalobkyně tj. dne 25. 5. 2017 uvedla, že s nikým neuzavírala žádnou smlouvu, a přitom je smlouva s polským zaměstnavatelem datována pouhý den před konáním výsledku tj. 24. 5. 2017, což nasvědčuje spíše antedatování uvedené smlouvy a její účelové předložení.
33. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, sb. NSS č. 3713/2018, zabýval tím, zda žalobkyně, jež v žalobě tvrdila, že byla vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Soud vyšel z toho, že žalobkyně do protokolu o výsledku uvedla, že na území Polska nikdy nepracovala. Zároveň v žalobě toto své tvrzení nijak nevyvracela ani neuvedla důkazy, jimiž by prokazovala opak. Z uvedeného tak nelze dovodit jiný závěr, než že žalobkyně nekonala pro polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost.
34. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky není konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobkyně byla formálně přidělena k výkonu práce ke společnosti V., s. r. o., aniž by kdy konala na území Polské republiky práci pro polského zaměstnavatele, zároveň panují důvodné pochyby, pro jakou společnost skutečně práci vykonávala, neboť neposkytovala úklidové služby, ale pracovala u šicího stroje, což nebyla pracovní náplň resp. služba definovaná v předložené smlouvě se společností V., s. r. o. Je tedy zřejmé, že se nejednalo o výkon služby ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale naopak šlo o výkon závislé práce podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, kterou žalobkyně mohla konat pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
35. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat práci pro společnost V., s. r. o. ani případně pro jinou společnost, ve které ve skutečnosti vykonávala práce u šicího stroje, na území České republiky. Výkon práce byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
36. Vzhledem k tomu, že soud ohledně rozhodnutí o správním vyhoštění neshledal žádný důvod pro zrušení, není dán ani důvod pro zrušení navazujícího rozhodnutí o nákladech řízení spojených s řízením o správním vyhoštění, ve vztahu k němuž žalobkyně ani žádnou vlastní argumentaci neuplatnila a jen odkázala na důvody, pro které žádala o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně